

En hälsning från oss på

ABRIGO Rainha Sílvia

Juni 2018

Kära vänner,

Under året kommer vi att låta våra medarbetare berätta om arbetet på vårt Abrigo, om mödor, utmaningar och glädjeämnen. Först ut är, Washington Silva, 47 år och platschef på Abrigo sedan 2006.

Vad är Din bakgrund, Washington?

- Jag kommer från en brasiliansk småstad och från en stor familj. Jag har åtta syskon. Eftersom jag tidigt visste att jag ville studera hade jag att välja mellan de två vägar som var möjliga för pojkar från fattiga förhållanden, ett prästseminarium eller försvaret. Jag valde det senare och blev som 17-åring befälselev i flottan. Där blev jag kvar i tio år, och sedan följde juridiska studier och advokatexamen.

Hade Du redan då tankar på att arbeta med mänskliga rättigheter?

- Nej, jag siktade på en karriär som åklagare och hade redan påbörjat en fortbildning när jag fick erbjudandet att omorganisera administrationen på Abrigo. Arbetet hade växt och många krångliga frågor kring anställningsavtal och registrering hade hopat sig. Det blev en stor utmaning att få Abrigo erkänt som en ideell organisation på de olika beslutsnivåerna i den brasilianska förvaltningen, från kommunen och ända upp till regeringen.

Men Ditt arbete stannade inte med administrativa lösningar?

- Vad som mötte mig på Abrigo var inte bara ett synliggörande av kvinnors utsatta situation i det brasilianska samhället men framförallt en verksamhet som sökte efter långsiktiga lösningar där kvinnor själva är delaktiga i arbetet för förändring genom en kamp mot ekonomisk ojämlikhet och osjälvständighet, och för möjligheter att studera och uppnå frihet att göra egna val. Det gjorde starkt intryck på mig.

Berätta om vad som varit Dina mest minnesvärda händelser som chef på Abrigo!

- Jag har tagit emot en kung, två drottningar, prinsessor och ministrar och det har naturligtvis varit spännande. Men mina starkaste upplevelser har varit de tillfällen när jag fått medverka till att finna lösningar på till synes hopplösa situationer, eller när kvinnor hör av sig efter fem eller tio år och berättar att de har jobb och bostad, och hur mycket tiden på Abrigo betytt för att förändra deras sätta att se på samhället och sig själva.

Så Du har aldrig ångrat att Du blev kvar som chef för Abrigo?

- Visst har jag det! Vi har högt arbetstempo, där jag i praktiken måste vara tillgänglig dygnet runt. mycket stress och ibland besvikelser. Ofta ställs jag inför våld och tragedier för att inte tala om krångel med politiker och myndigheter. Svåra beslut måste tas, inte sällan under stor press och med avgörande betydelse för utsatta människor. Det händer fortfarande att jag drömmer om en tjänst vid en tingsrätt i en småstad.

Men Du blir kvar?

- Jag tar en dag i sänder. Vi har ett fantastiskt arbetslag som arbetar för samma mål, och där inte bara arbetsledningen utan också kocken, vaktmästaren, nattvakten delar visionen om ett samhälle där kvinnors rätt till självständighet är en självklarhet som bidrar till allas bästa.

swish

Du kan nu också
skänka en gåva till
Abrigo via Swish:
904 04 52

Så Du har lagt juridiken på hyllan?

- Absolut inte! Som chef för Abrigo har jag ständiga kontakter med domstolarna. Det gäller fall som rör våld i nära relationer, frågor om underhåll, men också många brottsmål – inte bara våra boende utan också många i vårt närområde söker juridisk hjälp. Jag representerar också Abrigo i kommunens socialnämnd, där jag är ordförande.

Avslutningsvis, berätta något som vi inte vet!

- Visste Du att det portugisiska ordet Abrigo betyder tillflykt? Svenska och norska besökare ser vår vackra park med alla fruktträd. De ser lekande barn, ungdomar som spelar fotboll, kvinnor som studerar och de hör sång från Förskolan, och talar om ett paradys. Men Abrigo är en flyktingförläggning, som andra i krigszoner världen över. De kvinnor och barn som söker hjälp är på flykt, från våldsamma män, från krig mellan banditgång, från hunger, hemlöshet och hopplöshet. Det är för dem vi vill vara en tillflykt, ett Abrigo.

Inästa nummer intervjuar vi Neya, Abrigos hjärta – och själ!

Vi gratulerar Danielle, som 1 juni flyttar till en lägenhet hon fått genom regeringens bostadsprogram. För tre år sedan kom hon till oss, hemlös och misshandlad, med två söner, den ena autistisk. Under tiden på Abrigo har hon kunnat avsluta grundskolan, fått utbildning som frisör, och hjälp med diagnostisering och specialskola för sin son samt blivit en förkämpe för autistiska barns rättigheter. Vi har följt Danieles kamp, och gläder oss över hennes framgångar.

Några siffror från verksamheten:

Under förra året fick sammanlagt 93 kvinnor och barn ett boende på Abrigo, det betyder att vi kunde erbjuda totalt 4.628 övernattningsdygn, och servera 65.405 måltider!

I mars besöktes Abrigo av en grupp från norska fackorganisationen Lederne, en av Abrigos största understödjare, och vid besöket överlämnades en extra gåva på 50.000 norska kronor till verksamheten.

När Du vill hedra någon med en minnes- eller högtidsgåva sänder Du en beställning info@abrigo.se eller genom att själv skriva ut ett blad via vår hemsida www.abrigo.se

Till Dig som följer och stöder vårt arbete.

Insamlingsstiftelsen för Abrigo Rainha Sílvia är en liten organisation med ett mål: att stödja verksamheten på Abrigo.

Vi har inga möjligheter att lägga ner pengar på marknadsföring.

De pengar som samlas in skall gå till verksamheten.

Men skall arbetet på Abrigo kunna fortsätta och kunna utvecklas behöver vi fler givare. Om var och en av oss som verkligen tror på det långsiktiga arbete som Abrigo bedriver kunde skaffa en ny givare, för en enstaka eller regelbundna gåva skulle det betyda mycket för oss.

Med många hälsningar,
Göteborg den 15 Juni 2018

Anna Allard
Insamlingsadministratör

Abrigos arbete stöds av:

Läs om Marlene, "Kvinnan vid grinden" i Rundbrevet!

Kvinnan vid grinden

Det var två dagar före julafton och ett av sommarens skyfall hade slagit ut strömtillförseln och därmed också ringsignalen från porten uppe vid huvudingången. Inne på Abrigo var kvinnor, barn och anställda samlade i matsalen och fullt upptagna med julpyssel och julförberedelser. Smattrande mot taket kändes nästan hemtrevligt för dem som befann sig i trygghet. Ute vräkte regnet ner, gatorna låg öde, och ingen hörde ropen från den unga kvinnan vid grinden som försökte sig hålla upprätt i de framrusande vattenmassor genom att klamra sig fast vid grindstolpen. Men som alltid här i tropikerna upphörde regnet efter några timmar, lika plötsligt som det börjat. Sol och hetta återvände, som om ingenting hänt. Vi gav oss ut för att inspektera följderna av skyfallet och se om något förstörts. Det var då vi upptäckte kvinnan vid grinden. Vi såg att hon var gravid och fullkomligt utmattad. I handen höll hon en plastkasse med några kläder, lika genomvåta som dem hon bar.

Flykten från kåkstaden

Två timmar senare, iförd några i hast hopplockade kläder från ett förråd och med en tallrik bönstuvning framför sig började hon berätta sin historia.

Hon hette Marlene och kom från Complexo de Maré. Och det visste vi ju alla var det ligger, ett samlingsnamn på flera hopvuxna kåkstäder nära flygplatsen med ett par hundratusen invånare och känt för sina lika ändlösa som tröstlösa gängkrig.

Hon berättade att hennes barndom trots allt hade varit hygglig, ja, utifrån vad som var möjligt. Där fanns en pappa, som då ännu hade arbete som militär, en mamma och ett hus. En ordnad tillvaro i en kaotisk omgivning. Hon och de båda syskonen gick i skolan, den på andra sidan motorvägen mot flygplatsen, den som folkironin kallar Gazaremsan eftersom den ständigt är utsatt för beskjutning. Men så blev pappans spritproblem allt svårare, han förlorade sitt jobb vid regementet och tillbringade dagarna med att supa, bråka med grannar och slå sin fru. Hon fann en annan man, lämnade sina barn och stack. Marlene har aldrig hört av henne, inte sökt henne heller. Med mamman försvann också det som kunnat kallas en familj och tragedierna staplades på varandra. Den tolvåriga systemen blev förkyld, och förkylningen övergick i lunginflammation. Den enda hälsocentralen i området hade stängts, och pappans ständiga fylla innebar att hon inte fördes till sjukhus. Hon dog hemma. Förbittrad och efter ett fruktansvärt bråk med pappan lämnade hennes bror hemmet och anslöt sig till en av de många gängen som har droghandeln som födkrok och lever i ständiga strider med polisen och med varandra. Ett år senare fick Marlene veta att han och några andra gängmedlemmar gått i en fälla och blivit skjutna. Han blev 16 år, och hon vet inte var han begravdes. Hon fortsatte att kämpa på med skolan fram till sista året i högstadiet, men när hon blev kvarsittare gav hon upp. Varje gång en jobbmöjlighet dykt upp hade hon skolkat, alternativet hade varit att gå hungrig. Hon fick jobb som hissvakt på universitetet. Trivdes bra, blev uppvaktad och utbjuden av en student och trodde att de hade sällskap. När hon blev gravid visade det sig att han hade sett saken på ett annat sätt. Han talade om sina studier,

sin religiösa familj, och stack. Han inte bara stack, han såg till att hon förlorade jobbet eftersom han var rädd att hon skulle beklaga sig för andra studenter.

Och så kom hon till Abrigo. En kvinna som sett henne sitta och gråta på en bänk hade tipsat henne. Det var längre till Abrigo än vad hon hade trott, och pengarna räckte inte till den sista sträckan. Busschauffören hade vägrat låta henne gå på bussen, men några passagerare grep in och gav henne det som fattades. Och sedan började det regna.

En söndag i maj - fjorton år senare

Jag har inte sett henne på fjorton år, men de senaste åren har vi haft kontakt på sociala medier, och nu har hon bett om att få besöka oss. En söndag, bestämmer vi. Hon och Julia, henens dotter, som fyllt 15 och länge tjatat om att få se detta mytiska Abrigo som mamma alltid talar om och där hon själv tillbringade sina första år.

De kommer till gudstjänsten i egen bil, en förutsättning för Marlene eftersom hon arbetar som undersköterska på två sjukhus, en heltidstjänst på flotta privatsjukhuset Copa d´Or och en halvtid på det kommunala sjukhuset. Orättvisorna i vården ser hon dagligen. ”Det finns veckor då vi har brist på allt, från engångshandskar till syrgastuber men framförallt sängplatser. Klockan sex på morgonen delas det ut kölappar för konsultationer, folk väntar hela natten. Men på privatsjukhuset är det förstås aldrig kö och standarden är som på ett lyxhotell. Och vet du vad som är värst? Här tar vi emot de politiker som är ansvariga för allt kaos i sjukvården. Och de får sina sjukvårdskostnader betalda ur samma anslag, som sedan inte räcker till för att betala för basmaterial på allmänna sjukhus.”

Man måste vara med och påverka

Hon är engagerad i Arbetarpartiet, ”man måste ju göra något för att påverka, att sitta överksam leder inte till förändring. Jag blir så trött på alla människor som klagar, men som aldrig gör något för att förändra.” Men hon erkänner att hon ofta känner sig besviken. ”Vi från verkstadsgolv och från vården får inget utrymme i partiet. Det är alltid samma elit som talar på mötena, låter sig inväljas i parlament och fullmäktige och tränger sig fram till kommunala poster. Jag tror inte Arbetarpartiet idag har en enda parlamentsledamot från arbetarklassen. De talar på våra vägnar om problem som de själva aldrig upplevt.” Men hon ger inte upp, förändring sker genom engagemang. Det är hon övertygad om.

Vi lärde oss att tro att det fanns en framtid

Vi talar om de kvinnor som bodde på Abrigo den gången för femton år sedan, och det visar sig att Marlene fortfarande har kontakt med de flesta. ”Via face-book, som du förstår. Vi var ju som en familj de där åren, grät och grälade, skrattade och kämpade och lärde oss tro att det fanns en framtid.” Även om Marlene nog är den som nått längst, så har de flesta ett liv långt från det sociala elände de kom från. Bland dem hon har kontakt med har alla sitt eget hem och ett arbete. Här finns Valéria, som styr sitt liv och sina fyra döttrar med fast hand och outtröttlig energi. Den äldsta tog studenten i december. Rosemeire fick frisörutbildning och har sin egen salong. Hon och Valéria är grannar och har själva byggt sina hus, och delar på en brunn. En stor tillgång när torkan slår till. ”Rosemeire är medlem i en väldigt sträng kyrka, ibland har jag tyckt synd om

pojkar, men de har blivit väldigt duktiga och skötsamma. Alcinea kan inte säga detsamma om sina vilda söner. Som hon har kämpat och slitit för dem! Och ändå fått se två av dem gå in i den värld där man gör snabba pengar på droger.” ”De tre äldsta tvingades se sin far avrättas, det var åtta, fem och fyra år, de satte sina spår. Men Fernando kom ut från fängelset för två år sedan, gick med i en pingstförsamling, fann en flicka, gifte sig och har nyss fått en dotter. Alcinea grät när hon berättade det, hon hade gett upp hoppet.” ”Sandra, ja, hon är fortfarande lika stor och kraftig och högröstad, henne sätter sig ingen på!” Jo, jag kommer ihåg hur hon satte händerna i sidan och skällde ut låg som hög. ”Och vet du, hon har blivit kyrkvård! Vem hade väntat sig det! Och så har hon blivit mormor, Rayane, hennes äldsta, är gift och har barn. Och Sábatha gifte sig med sin polis. Ja, hon bor inte långt från Abrigo och kommer på besök ibland. Hon har sin egen affärsverksamhet, tjänar hyfsat med pengar och är utan tvekan den som har ledningen över såväl sitt företag, sin man och sina två barn. Sábatha är den enda av kvinnorna från den gången som gifte sig. ”Pojkvänner har väl passerat, och anbud inte saknats – men, du förstår vi som kämpat så mycket för att få utbildning, jobb och våra egna hem – vi tänker oss för in vi släpper in någon i våra liv.” ”Anna Paula bor uppe i Petrópolis, vi var där och hälsade på henne under julferierna. Hon är sjukvårdsbiträde på Centralsjukhuset. Hon bara väntar på att pojkarna skall gå ut gymnasiet, sedan är det hennes tur att utbilda sig, säger hon. Och samma dröm har jag själv, att få ta steget till en sjuksköterskeutbildning.”

En plats i samhället

För några år sedan tog hon kontakt med Julias pappa. Hon hade inte talat med honom sedan den gången hon berättade att hon var gravid, och hans största bekymmer hade varit vad hans föräldrar skulle säga. Nu blev samtalet konstruktivt. Han är gymnasielärare och har lovat att bidra till Julias studier. Han ansvarar för skolmaterial och skoluniform.

Hur ser hon på sin framtid? ”Jag har som mål, att ge Julia en bra utbildning. Det går bra för henne i skolan, och hon skall få en chans till universitetsutbildning. Det kommer att kosta, det är jag full medveten om. Men jag har två fasta jobb, och även om vi får skära ner på utgifterna under några år, så kommer det att vara en bra investering för framtiden. Studier är alltid en bra investering. Det fick vi lära oss här på Abrigo, att studier leder till självständighet både vad gäller tänkande och ekonomi. Jag tänker ibland på hur jag själv hade det när jag var 15 år, rädslan, slitet och hopplösheten. Jag kom till Abrigo för att jag saknade hem, mat, allt. Jag lämnade Abrigo med en helt annan inställning till livet och framtiden. Nu är det Julia som har hela livet framför sig, och jag är så glad över att kunna ge henne ett hem och trygghet. Men det viktigaste jag kan förmedla är detsamma som jag själv fick här: Genom studier och kamp vinner man sin frihet och en plats i samhället.”

Stefan Martinsson

Insamlingsstiftelsen för Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 – 2 | Bankgiro 904 – 0452 | Swish 904 04 52

info@abrigo.se | www.abrigo.se | facebook.com/AbrigoRainhaSilvia | tel: 0769 - 036 023